

SOCIETAT

Els colors de les cultures del món

Blanca Busquets

Noies del grup de danses populars "Seltinis", de Siauliai (Lituània), a l'entrada del campus del FIMC 2007

Ella sempre deixa un rastre encantat aquesta vegada no ha estat menys: la soprano navarresa Maria Bayo va passar per Cantonigròs el 19 de juliol passat i va deixar-hi un àngel que es passejarà eternament per entre les ombres que projecten els arbres al campus del Festival Internacional de Música. Era el 25è aniversari del certamen i va començar, amb ella, de manera diferent a l'habitual. L'acompanyaven l'Orfeó Català i la Jove Orquestra Nacional de Catalunya, la JONC. A la batuta, els germans Edmon i Jordi Colomer. I, de repertori, el rastre potent i emotiu de tres àngels més que ja fa molts anys van demostrar que ho eren de la història universal de la música: Oltra, Mozart, Poulenc.

No em pertoca a mi la crítica. Només voldria fer esment de l'impacte causat per la presència de l'artista i dels qui l'acompanyaven. Cada nota de les tres peces, cada vegada més, es filtrava com amb vaselina a dins d'un públic que se li va entregar del tot. Acostumats a sentir-la, a veure-la, a seguir-la als grans escenaris del món, als teatres d'òpera, a les millors sales de concerts, el seu pas per un envelat situat enmig d'un prat a mil metres d'altura demostrava clarament dues coses: que el Festival mereixia Maria Bayo i que Maria Bayo mereixia el Festival.

L'endemà, després d'aquell introductor *tour de force*, el Festival va continuar. Quedaven tres dies de 25è aniversari. De fet, quedava tot. I, com sempre, aquell espectacle continuat de tot el dia, indiscutiblement el més atractiu a Catalunya per als amants de la música i la dansa que, paradoxalment, ho siguin també del silenci i de la pau, del *bon rotllo* internacional, va donar el que era d'esperar a qui va fer el gest d'acostar-s'hi, d'anar-lo a buscar; va donar, com es llegia al pòster del FIMC d'aquest any, *Els colors de les cultures del món*.

El 22 de juliol el Festival es va acabar. En una setmana, van desaparèixer carpes, botigues, menjador; en una setmana es fonia la ciutat ambulat que durant quatre dies estava, està i estarà, cada any, més que a punt per acollir els 2000 participants a l'efemèride així com els vint mil espectadors que anualment omplen ordenadament la sala d'espectacles, que prenen el sol i l'aire sa i sec, que es refugien en les ombres especialment preparades per als moments caniculars al camp.

Però acabar és tornar a començar. A Cantonigròs, cloure un Festival és posar immediatament fil a l'agulla al següent. No hi ha temps per perdre, un any passa molt de pressa i hi ha molta feina per fer. I aquesta vegada, ha estat, a més, llançar-se de cap a començar una nova etapa que es farà efectiva del 17 al 20 de juliol de l'any que ve.

Si deixem estar el concert especial del primer dia, el pròxim Festival serà més o menys com el d'aquest any; i el d'aquí a dos anys, també, com ho va ser el de l'any passat i el primer dels 25. Res no canvia i, al mateix temps, canvia tot cada any: gairebé no es repeteixen grups, la gràcia del FIMC és en la multiculturalitat, en la diversitat i, això sí, també en la qualitat. El FIMC dura sempre quatre dies i és competitiu. Està obert a cors i grups de danses no professionals d'arreu del món sempre que vinguin a prendre part com a mínim en un dels concursos proposats, o sigui, cors mixtos, cors femenins, cors infantils, música popular i dansa popular.

Es tracta, en total, d'una cinquantena de grups, d'una trentena de països cada edició. Es tracta de dos mil participants -aviat es diu- que es desvien per estar a l'altura del que s'espera d'ells i perquè un jurat internacional es decideixi a atorgar-los un dels premis mundialment reconeguts i, especialment en l'àmbit del cant coral, un dels de més prestigi.

Però el Festival de Cantonigròs, no és només una competició de cors i danses. Se celebra en un campus a l'aire lliure on la resta de l'any pasturen les ovelles. No oblidem que Cantonigròs és un poble situat al cor de la Catalunya humida, entre Vic i Olot, a tocar de Rupit. Cantoni –com en diem els que en som? té tres-cents habitants escassos que, en els dies freds d'hivern, costen de veure passejant pel carrer, però que en els quatre del Festival es bolquen a

els grups de participants, atesos cadascun per un guia de l'organització que els acompanya a tot arreu, dormen en cases particulars de Cantoni però també dels altres pobles de la comarca i de comarques properes, perquè Osona no és pas tan gran i la població hi té un límit. És una de les gràcies d'aquest Festival: es viu i es coniu, de dia, amb els altres participants i amb el públic; i, de nit, amb les persones que acullen generosament els que vénen

El Tower New Zealand Youth Choir, de Wellington (Nova Zelanda) en plena actuació al FIMC 2007

ajudar que tot surti com ha de sortir. En aquest prat, amb vista privilegiada sobre la Plana de Vic i amb el Pirineu com a decorat de fons, els dos mil participants, viuen, convien i ofereixen al visitant una barreja de colors que afalaga la vista, que aclareix el pensament. Pel preu d'un tiquet de dia, el públic entrarà i sortirà del campus tantes vegades com vulgui. A dins, hi té tots els serveis. A dins, a més, hi ha la sala d'espectacles. I, parlant d'espectacles, no se sap exactament si n'hi ha més a dintre o a fora de la carpa, perquè sota un arbre, a la vora d'una font, esperant el torn per dinar -en una altra carpa- o mentre dinen, al sol o en una porxada de joncs d'ombra amable, els components dels grups no s'estan de cantar o de ballar; d'assajar o d'improvisar, d'acostar-se a altres maneres d'expressar-se, a altres maneres de parlar, tot i que no gaire diferents de pensar o d'actuar perquè, si alguna cosa queda demostrada a Cantonigròs, autèntic fòrum internacional de cultures anual des de fa vint-i-cinc anys, és que les diferències entre els pobles i entre les nacions són un invent de qui està interessat a promoure-les.

El Festival de Música que, amb humilitat de qui s'ha vist involucrada i coneix bé unes quantes iniciatives dutes a terme per amor a l'art, m'atreveixo a titllar de prodigi organitzatiu, compta cada any amb quatre-cents voluntaris, responsables que aquest monstre cultural es bellugui amb sorprenent agilitat. Dividits en diversos comitès, sembla que no cal sinó recordar les dates del pròxim certamen perquè tot es torni a engegar i només calgui demanar vacances durant dos dies a la feina per poder així entregar-s'hi de ple. De comitès, hi ha l'artístic, el de finances, el d'hospitalitat, el del campus, el del trànsit i transports, el de producció i el de promoció i publicitat. Mereix atenció especial el d'hospitalitat:

de tan lluny. Es lloen les exquisideses del pa amb tomàquet i del fuet, tan propi de la zona, es tasten els esmorzars de pagès i s'aprèn a impregnar-se d'una natura que, a les nostres contrades, és exuberant.

Això sí, tot sucata en música. Per agrair, es canta o es balla; per saludar, es canta o es balla; per dir adéu, es canta o es balla; i, entre tanta música i tanta dansa, es queda enganxat a l'aire un altre àngel incorpori que passa l'hivern pentinant l'herba del prat i que, un bon dia de l'estiu, un cop més, agafarà forma humana i es deixarà admirar, abraçar, escoltar, acariciar. Tant si s'ha convertit en un lituà, com en un polonès, en un rus, en un kenjà, en un indi, en un francès, en un català, en un irlandès, en un mexicà... en qualsevol dels que, un any més, tornen a portar a Cantoni els colors de les cultures del món. ●